

Nummer 19

1. Oktober 1907.

56. Aargang

Guds Regering.

(Fortsat fra Side 277.)

5. Kapitel.

Hensigten med Menneskets Tilværelse paa Jorden. Vi spørge dernæst: Hvad er Djemebedet og Hensigten med Menneskets Tilværelse paa Jorden; og hvorledes er dets Forhold til den? Thi hele denne prægtige Verden med dens Stabninger, Liv, Skønhed, Overensstemmelse, Orden og Storhed kan ikke være uden Hensigt; og efter som Gud var til for Mennesket, maa der have været en Hensigt med Menneskets Stabelse og dets Fremkomst paa Jorden. Som jeg tidligere har anført, var Mennesket til, før det kom her, i en aandelig Substans, men uden et Legeme; naar jeg her taler om Legeme, mener jeg et jordisk, thi jeg anser Aanden for et substantielt Væsen, men mere elastisk, fint og lutret end det jordiske Legeme, og i en Forening af Aand og Kød er der mere Fuldkommenhed end i Aanden alene. Legemet er ikke fuldkomment uden Aanden, ej heller er Aanden fuldkommen uden Legemet; begge behøves for at udgøre et fuldkomment Menneske, thi Aanden fordrer et Tabernakel for at kunne udvikle sig, og for at blive ophøjet i den gradvise Stigen i Kundskab baade i Tid og i Ewighed. En af de største Forbandelser, der blev paalagt Satan og hans Efterfølgere, da de nedstyrkedes fra Himmelen, var, at de ikke skulde faa noget Legeme. Derfor, da han fremtraadte for Herren og blev spurgt, hvorfra han kom, svarede han: „Fra at gaa omkring i Landet, og fra at vandre om der-

udi." (Job 1:7; 2:2.) Af denne Marsag benævnes han „den Fyrste, som har Magt i Luften, den Aand, som er virksom i Bantroens Børn." (Ef. 2:2.) Derfor udøver han en usynlig Indflydelse over Menneske-aanderne, formørker deres Sind og bruger sin djævelske Magt til at forstyrre, fordærve og indhulle Verden i Forvirring, Glendighed og Nød; og skøndt han ikke personligt kan virke med et Legeme, bruger han sin Indflydelse over deres Aander, som have Legemer, og faa dem til at modsætte sig Godhed, Dyd, Renhed, Kundskab og Gudsfrugt og følgelig Menneskets Lyksalighed; den stakkels vildfarende Menneskehed føres bag Lyset ved hans Kunstgreb. Apostelen siger: „Denne Verdens Gud har forblindet de Bantros Sind, paa det Dplysning ikke skulde stinne for dem fra Evangeliet om Kristi Herlighed." (2. Kor. 4:4.) Men ikke tilfreds med de Ddelæggelser, den Blyndring, Glendighed og Nød, han har anrettet, og da han ikke har noget Tabernakel selv, forsøger han ofte at tage Menneskets i Besiddelse, for at han kan faa endnu større Kraft og gøre Ddelæggelsen fuldstændigere. Vi læse, at i Frelserens Dage var der Personer besatte af Djævl, som plagede dem, og som bleve uddrevne af Jesus og hans Disciple. Maria Magdalena var besat af hyn; en Legion havde taget Bolig i en Mand, og da de fik Befaling til at forlade ham, hellere end at være uden Legemer, begærede de Tilladelse til at fare ind i Svinene, hvilket de gjorde, og Svinene ødelagdes. Legemet er altsaa af stor Bigtighed for Mennesket, som, dersom det blot kendte og forstod at sætte Pris paa sine Privilegier, kunde leve ophøjet over Satans Fristelser, og Fordærvsens Indflydelse, undertvinge sine Lyster, overvinde Verden, triumfere og nyde Guds Belsignelser i Tid og Ewigheid.

Djemedet med, at Mennesket har et Legeme, er, at baade Aand og Legeme formedelst Jesu Kristi Forsoning kunne ophøjes i den evige Verden, da Jorden skal blive himmelsk, og erholde en større Dphøjelse, end det kunde opnaa uden et Legeme. Thi da Mennesket først skabtes, gjordes han „et lidet ringere end Englene" (Hebr. 2:7); men formedelst Jesu Kristi Forsoning og Opstandelse er han bragt i en Stilling til at opnaa større Dphøjelse end Englene; thi Apostelen siger: „Vide I ikke, at vi skulle dømme Englene?" (1. Kor. 6:3.) „Jesus nedsteg under alle Ting, at han kunde opstige over alle Ting." Han tog et Legeme paa sig, at han kunde dø som et Menneske, paa det han „ved Døden skulde gøre den magtesløs, som havde Dødens Rælde, det er Djævelen". (Hebr. 2:14.) I det han saaledes overvandt Døden i dens Herredømme, sprængte Gravens Baand og opfor med sit Legeme triumferende til Guds højre Haand, fuldkommede han den Henfigt, som Gud havde besluttet, før denne Verdens Grundvold blev lagt, „og aabnede Himmeriges Rige for de Troende". Derfor er Mennesket, formedelst Lydighed til Evangeliet, bragt i den Stilling at være Guds antagne Barn

og have lovlig Ret til sin Faders Betsignelse og Besiddelsen af den Helligaands Gave. Og Apostelen siger: „Men om hans Aand, der oprejste Jesus fra de døde, bor i eder, da skal han, som oprejste Kristus fra de døde, levendegøre ogsaa eders dødelige Legemer formedelst sin Aand, som bor i eder.“ (Rom. 8:11.) Derfor, ligesom Jesus overvandt Døden, saaledes kunne ogsaa vi; ligesom han sejrede, saaledes kunne ogsaa vi; og dersom vi ere trofaste, „skulle vi sidde med ham paa hans Trone, ligesom han har sejret og sidder hos sin Fader paa hans Trone“. (Aab. 3:21.) Mennesket vil saaledes ikke alene blive oprejst fra den fornødrede Tilstand, men ogsaa ophøjet til at sidde iblandt Fornuftvæsenerne, som omgive Guds Trone. Dette er en af de store Hensigter, hvorfor vi kom herved og paatog os Legemer.

Et andet Njemed, hvorfor vi kom her og fik Legemer, var for at forplante vor Slægt. Thi dersom det var til Gavn for os at komme ind i denne Verden, saa er det ogsaa til Gavn for andre. Derfor var det første Bud, som blev givet Mennesket: „Vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden, og gør den eder underdanig“. (1. Moseb. 1:28.) Og da Mennesket er et evigt Væsen, og alle hans Handlinger ere af Betydning for Ewigheden, er det nødvendigt, at han forstaa sin Stilling vel og saaledes opfylder sin Skabelses Maal. Thi estersom han og hans Afkom er bestemt til at leve evindeligt, er han ikke alene ansvarlig for sine egne Handlinger, men ogsaa i høj Grad for sine Børns, idet det tilkommer ham at danne deres Sind, foreskrive dem Regler for deres Sæder, sætte dem et godt Eksempel og fremfor alt bevare sit eget Legeme i Renhed. Og hvorfor? Fordi han, hvis han misbruger sit Legeme og fordærver det, skader ikke alene sig selv, men ogsaa sin Mage og sine Medforbundne og paafører sit Afkom uberegnelig Glendighed, idet de ere dømt til at arve Faderens Glendighed, og dette har ikke alene Følger for Tiden, men ogsaa for Ewigheden. Derfor har Herren givet Love af det strengeste Slags, der foreskrive Regler for Egteskab og Ryskhed, og paa det strengeste straffet dem, som i forskellige Tidssaldere have krænket denne hellige Ordinanse. For Eksempel Sodomas og Gomorras Forbandelse; og de skrækkelige Domme, der ere udtalte imod dem, som fordærve og besmitte deres Legemer; se derom i 5. Moseb. 22:13—30; og Paulus siger: „Vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og at Guds Aand bor i eder? Dersom nogen fordærver Guds Tempel, ham skal Gud fordærve“. (1. Kor. 3:16, 17.) „Skørlevnere og Horkarle skulle ikke indkomme i Guds Rige“. (1. Kor. 6:9; Hebr. 13:4.) Og hvorfor? Fordi Mennesket, som har faaet fri Raadighed over sit Legeme, paa det han kunde ophøje sig selv og sit Afkom, skader ikke alene sig selv, hvis han misbruger denne Magt, men ogsaa usødte Legemer og Aander; han fordærver derved Verden, aabner Sluserne for Last og Usædelighed og fjerner Skabningen fra Gud. Af denne

Grund blev det sagt til Israels Børn, at de ikke skulde tage til Gætte af de omgivende Nationer, for at ikke deres Sæd skulde blive fordærvet og Folket vendes til Afguderi, hvilket vilde lede til Forglemmelse af Gud og til Uvidenhed om hans Hensigter og Bestemmelser; det vilde formaa dem til at tabe Formaalet med deres Skabelse af Sigte og fordærve dem ved Indførelsen af ethvert andet Onde, der vilde blive en naturlig Følge. Men hvor Guds Forordninger udføres, der stilles alle Ting i en prisværdig Forsatning.

Hvad kan være mere prisværdigt og behageligt end hine rene, ustyldige og inderlige Følelser, der af Gud er nedlagt i Mandens og Kvindeens Hjerter, som ere forenede i lobligt Gæstestab? Med en Kærlighed og Tillid, ren som Guds Kærlighed, fordi den udspringer fra ham og er hans Gave; med kynde og dydige Legemer og med yndigt Afkom, sundt, ustyldigt og ubesmiltet; med Tillid til hinanden leve de sammen i Gudsfrugt og nyde Naturens Gaver ufordærvede og rene som den nyfaldne Sne eller som den krystallklare Strøm. Men hvorledes kunde denne Nydelse ikke blive forhøjet, dersom de forstod deres Bestemmelse; dersom de kunde afløre Guds Hensigter og betragte en evig Forening i en anden Tilværelsesstand — en Forbindelse med deres Afkom, begyndt her for at vedvare evindeligt, og alle deres Baand, Slægtstabsforhold og Hengivenhedsfølelser styrkede! En Moder føler stort Velbehag ved at se sit Barn og betragte den yndige, spæde Skabning. Hvorledes vilde ikke hendes Barm svulme af Henrykkelse, naar hun tænkte paa, at dette Barn skulde være med hende for steds! Og dersom vi kun forstod vor Stilling, var dette Njemedet, hvorfor vi kom ind i Verden. Og Hensigten med Guds Rige er at genoprette alle disse hellige Principper.

Kyndighed og Renhed ere af den største Vigtighed for Verden. Derfor siger Profeten: „Fordi Herren har vidnet imellem dig, og imellem din Ungdoms Hustru, som du har handlet troløst imod, enddog hun var dig tilføjet og var din Pagtes Hustru. Og den ene handlede ikke saaledes, thi han havde en ypperligere Aand; men hvad gjorde den ene? han søgte Guds Sæd; derfor tager eder vare i eders Aand, at ingen handler troløst imod sin Ungdoms Hustru.“ (Mal. 2:14, 15.) Her er altjaa klarligen paapeget Hensigten med Renhed: at Herren maatte bevare sig en gudsfrygtig Sæd. Paulus siger: „Vide I ikke, at hvo, som hænger ved Skøgen, er et Legeme med hende? thi de to, hedder det, skulle blive til et Kød . . . Flyr Skørlevnet! Enhver Synd, som Mennesket gør, er udenfor Legemet, men hvo, som bedriver Skørlevnet, synder mod sit eget Legeme. Eller vide I ikke, at eders Legemer ere et Tempel for den Helligaand, som er i eder, hvilken I have af Gud, og at I ere ikke eders egne?“ Og i det næste Kapitel taler han om den samme Ting som Malakias, angaaende den rene Sæd: „Thi den vantro Mand er helliget formedelst Hustruen, og den vantro Hustru er helliget for-

medelst Manden; thi ellers vare jo eders Børn urene, men nu ere de hellige." (1. Kor. 6:16—20; 7:14.)

Alle civiliserede Nationers Lovgivere have indset Nødvendigheden af at opretholde disse Ting og have sølgelig i Almindelighed udgivet meget strenge Love til Beskyttelse af den kvindelige Dyd og Opretholdelsen af Ægtefælskabspagten. Derfor findes der Lovbud, der gøre dem arveløse, som ikke ere ægtefødte. Dette har i nogle Tilfælde haft en velgørende Virkning. De geistlige i de forstellige Kirkesamfund have ogsaa i høj Grad anvendt deres Indflydelse til Opretholdelsen af dydige Principper, som have gjort deres Virkning og hjulpet til at hæmme Lastens Strøm. Men eftersom Nationerne selv have forladt Gud, hvorledes kunne de da vente at standse dette raabende Onde; thi selve Lovgiverne, som udgive disse Love, ere i mange Tilfælde skyldige; og naar Kongerne, Fyrsterne, Regenterne og Magthaverne ikke leve et rent Liv, hvorledes kunne de da vente, at Folket skal gøre det? Thi det gør intet til Sagen, hvor streng Loven end er; fordærvede Personer ville altid finde Udvej til at undgaa den.

Og i Sandhed, saa vidt er det gaaet med disse Ustykeligheder, at det synes at være en indrømmet Rendsgerning, at der ikke kan raades Bod paa disse Ting. Endstønt der gives Love med Hensyn til ægtefælskelige Forbindelser, findes der Nationer, som kaldes Kristne, og som i Virkeligheden give Tilladelse til Løsagtighed og al den Redværdigelse og Elendighed, som ledsager den. Ej heller findes disse Ting alene i de lavere Klasser; Løjlesløshed og Bellystighed gaa Haand i Haand og herske uhindret ved Hofferne, blandt de adelige og Kongerne paa Jorden. Statsmanden, Politikeren, Købmanden og Arbejderen ere alle fordærvede. Verden er fuld af Hor, forbudne Kærlighedshandeler, Skørlevnet og Bederstyggeligheder. Gaar man paa Masse-Ballerne og i de fornemste Theatre i Paris og andre store Stæder, vil man se Tusinder af begge Køn lægge deres utugtige Tilbøjeligheder for Dagen paa en fræk og uforfæmret Maade, uden ringeste Undseelse. I Sandhed, Letfærdighed og Løjlesløshed have fuldt Herredømme, ikke at tale om Lastens Huler, som findes andetsteds. London vrimler af uhykkelige Væsener, som ved Eksempel og Forsørelse ere bragte i deres faldne og fornedrede Tilstand. Det samme finder Sted over hele England, Frankrig, Forenede Stater og i alle Nationer. Derfor blive Millioner af Ungdommen fordærvede og frembringe de modbydeligste Sygdomme og paaføre deres Afkom Syndens Forbandelse, og disse træde igen i deres fordærvede Fædres Fodspor. Ikke at tale om de Tusinder af yndige Væsener, som Gud bestemte til Mændenes Ledfagerinder i Tid og Ewighed, og til at frembringe et rent Afkom, men som nu ere fordærvede, fornedrede, besmittede, faldne, usle og elendige Stakler; Samsfundets Udflugt, fornærmede, undertrykte, foragtede, mishandlede; tilbringende en elendig Tilværelse;

førte fra en Grad af Fornedrelse til en anden, indtil Døden som en Ven afslutter deres sorgelige Livsløb, dog uden Haab.

Saaledes er Mennesket, som blev skabt rent, i sin Stabers Billede; som kunde staa stolt og rank som en ren og ubesmittet Guds Repræsentant, men som nu er falden, fordærvet, sygeligt og sunket dybt under den umælede Stabning — en Bold for sine Lyster og Lidenstaber og en Slave af sine tøylesløse Begærligheder. Jeg skriver tydeligt om denne Genstand, og jeg gør det, fordi det er en Forhandelse for Verden, og Gud vil kræve Nationerne til Regnskab for disse Ting. Menneskene udgive altsaa forgæves Love angaaende disse Ting; thi Nationerne have fordærvet sig selv og kunne ikke raade Bod derpaa. Menneskene maa være regerede af højere og renere Bevæggrunde end blot menneskelige Forordninger. Dersom Verdens Børn forstod deres sande Stilling og de evige Følger for dem og deres Sæd, vilde de føle anderledes. De vilde føle, at de vare evige Væsener, at de vare ansvarlige for Gud baade for deres Legeme og Aand. Intet andet end Kundskab om Menneskets Fald og sande Stilling og Udsoldelsen af Guds Rige kan genoprette Mennesket til sin sande Stilling, genoprette Guds Orden og Husholdning og genindsætte Mennesket i sin naturlige Stilling paa Jorden.

(Fortsættes.)

Gehagelige Minder.

Broder H. J. Christiansen skriver i „Bikuben“ fra Salt Lake City den 26. August 1907:

Bed den store skandinaviske Sammenkomst, som fandt Sted i Mt. Pleasant for et Par Uger siden, og hvor omtrent 2,000 Personer vare tilstede, havde man en hyperlig Lejlighed til at hilse paa en talrig Vennekreds af Missionærer og Søstende, i hvis Selskab vi have tilbragt mange lykkelige Dage i Missionens Tjeneste. Iblandt vore Søstende vare mange, hvem vi som et Redskab i Herrens Haand havde bragt Evangeliets glade Budskab og indlemmet i Jesu Kristi sande Kirke. Vi talte ogsaa med mange af de Hellige, som vi havde besøgt under forskellige trykkende Omstændigheder i Livet, og med andre, som Sygdommens tunge Haand havde lagt Beslag paa, og som den menneskelige Hjælp ikke formaaede at give Lindring, men som ved Bøn og Salvelse og formedelst det hellige Præstedømmes Velsignelser vare blevne fuldstændig helbrede. Vi talte endog med nogle, som havde været blinde, og hvem vi besøgte, medens de henlaa paa Hospitalet, hvor vi udførte Salvellsens hellige Ordinance, hvorved de fik deres Syn tilbage og siden have nydt Velsignelsen i et Tidsrum fra 10 til 25 Aar.

Vi nævne ikke dette i den Hensigt at give os selv Æren for det, som Herren i sin Naade tildelte sine troende Børn. Nej, men det er

med stor Taknemmelighed til Herren, at vi lade Tanken dvæle ved de mange store Begivenheder som vi have været Vidne til i hans Tjeneste, medens vi ydmygt give ham Æren, hvem den ene tilkommer. Vi talte ligeledes med saadanne Søftende, som i de gamle Lande sukede under fattigdommens tunge Nag, men som nu saa at sige ere velstaaende Mænd og Kvinder i dette Land, Amerika, og tillige lykkelige og tilfredse i Guds Søns Evangelium. At mødes med saadanne Menneſker fylder vore Hjerter med en himmelsk Fryd, paa samme Tid som det styrker os i Troen og fornyer det Haab, som plantedes i vore Hjerter, medens vi endnu stod paa Fædres Grund. Hvor behagelige ere ikke disse Minder for os, og hvor er der en bedre og mere gunstig Anledning at opfriske dem end ved de store aarlige skandinaviske Sammenkomster!

Guds Værks Fremgang i England.

Den 7. September vare henved 200 Hellige og Fremmede forsamlede ved Feversham Skoles Badeanstalt i Bradford for at bevidne og deltage i den hellige Daabsordinanse. Ældste G. E. Briggs, Præsident over Keighley Æren, talte til de forsamlede om Daabens Nytte; han tilskyndede de omvendte til Trofasthed i at holde den Pagt i Ære, som de nu vare ifærd med at slutte med deres himmelske Fader, og indprentede i deres Sind Helligheden af denne Ordinanse. Derpaa bleve tredive Personer ledede ned i den vaade Vandgrav, hvor Ældsterne G. D. Weaver, A. B. Maughan, Chr. J. Kearl og Robt. Greenwood døbte dem. Efter Udførelsen af denne Ordinanse samledes de alle i Austaltens nye Sal, hvor de døbte modtog Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave; Guds Aand var tilstede i høj Grad, og de tilstedeværende takkede Herren for den Fremgang, der lægges for Dagen ved Ældsternes Arbejde.

Samme Dag blev der i Liverpool tillagt Menigheden 4 Personer ved Daab.

Tankesprog. Jeg synes ikke meget om en Mand, som ikke er visere idag, end han var igaar.

Abraham Lincoln.

- Hold Ord, men lov ikke for meget.
- Bind Tid gennem et systematisk Arbejde.
- Stilhed er en Ven, som aldrig forraader.

Tirsdag den 1. Oktober 1907.

De levende og de døde.

Enhver Ting, som er værd at gøre, burde gøres vel; og dette er i Sandhed nødvendigt, naar vi paatage os det herlige Arbejde at op søge og nedskrive Navnene paa vore kære afdøde Venner og Slægtninge. Vi blive fra Tid til anden af Kirkens ledende Mænd tilskyndede til ikke at forglemme vore kære hedengangne, men have dem i Erindring ved at gøre alt muligt for at erholde deres Stamtable; saa at vi, naar vi blive værdige til at gaa op til „Jakobs Guds Hus“ eller ind i Herrens Tempel, kunne udføre for dem det stedfortrædende Arbejde, som de selv forsømte eller ikke havde Lejlighed til at udføre, medens de levede. Paa denne Maade opfylde vi, hvad Profeten Obadiah siger: „Og Frelserne skulle opkomme paa Zions Bjerg.“

Skriften stadfæster, at i Apostlernes Dage udsørte de levende Daab for de afdøde (1. Kor. 15:29.), og vi kunne af Apostelens Formaning til de Hellige tydelig slutte os til (Hebr. 13:3.), at det var de afdøde bundne, han hentydede til, da han sagde: „Kommer de bundne ihu, som selv medbundne, dem, der lide ilde, som de, der og selv ere i Legemet.“ Han taler her om dem, der vare udenfor Legemet eller i Mandeverdenen, og at de Hellige skulle betragte sig selv som deres medbundne eller, med andre Ord, sætte sig ind i den pinlige, forventningsfulde Stilling, hvori disse Aander befandt sig, der med Vængsel sukede efter deres Udfrielse.

Den samme Formaning gentages ofte til de Sidste-Dages Hellige af Kirkens Profeter og Apostler i vore Dage: „Kommer eders afdøde Slægtninge og Venner ihu; op søg alle de Navne, I mulig kunne faa, og skriv dem ned paa en tydelig og intelligent Maade, med fuldstændig Angivelse af Fødsler og Dødsfald; Lader saa Eders Liv og Wandel være ren og ubesmittet, saa at I ikke alene kunne forarbejde Eders egen Salighed, men ogsaa være Midler i Herrens Haand til at tilvejebringe Frelse for de Afdøde.“ Dette er et herligt Arbejde, som vi ere kaldede til at udføre, og det er værd al vor Anstrængelse og Opofrelse i baade timelig og aandelig Henseende.

Med Hensyn til genealogiske Optegnelser var det ønskeligt, naar Flyttebeviser for bortrejssende og emigrerende Hellige udfærdigedes, at de da blive nøjagtigt udfyldte ifølge Bøgerne; ligeledes, om nogen indsender Dødsanmeldelser til Optagelse i „Stjernen“, at angive den afdødes Fødsel og Fødested, Dødsdagen og Stedet samt andre vigtige Punkter i Forbindelse dermed.

Afsløsning. Efter et hæderligt udført Arbejde i Evangeliets Tjeneste løses følgende VEdster for at rejse hjem med Dampskibet „Canada“ fra Liverpool den 3. Oktober:

Thomas Nielsen fra Aarhus til Elsinore; Franklin Mortensen fra Bergen til South Jordan, Utah. Sidstnævnte Broder har arbejdet en kort Tid blandt Slægtninge i Aalborg Konference.

Vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse.

Forflyttelse. VEdsterne P. E. Andersen og Joseph Petersen forflyttes — fra Kristiania til København Konference; James Andersen fra Kristiania til Aarhus Konference; Lewis C. Hemmingsen fra Trondhjem til København Konference og Niels Jensen fra Trondhjem til Aalborg Konference. —

Dødsfald. William Ove Andersen afgik ved Døden i Francis, Summit Co., Utah den 24. August 1907. Han blev født i København den 23. December 1827 og annammede Evangeliet under Apostel Crastus Snow's første Mission i Skandinavien. Broder Andersen emigrerede i Begyndelsen af Halvtredserne og boede i Salt Lake til 1861, hvorfra han flyttede til Summit Co. Han efterlader sig Hustru, tretten Børn og mange Børnebørn. For 34 Aar siden havde han det Uheld, at begge hans Fødder frøs af ham og gjorde ham derved til Krøbling for Resten af hans Liv. Han levede og døde som en ærlig, taalmodig og trofast Sidste-Dages Hellig.

— Mandra Cettie Alvilda Jensen, f. Hansen, afgik ved Døden i Castle Dale, Utah den 8. August 1907. Hun blev født i Fredericia, Danmark, den 25. August 1885; blev indlemmet i Kirken ved Daab den 25. August 1903 og emigrerede til Castle Dale, Utah den 5. September 1906. Hun døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Efteraarskonferencen i Kristiania.

Konferencen begyndte Lørdag Aften den 14. September Kl. 8^{1/2} i Lokalet, som var dekoreret med Flag, Palmer og Grønt. Der var tilstede 36 Missionærer fra Zion, hvoriblandt Missionspræsident J. M. Christensen og Missionssekretær Victor E. Madsen fra København samt VEdsterne Francis Jensen og P. A. Nielsen fra Aarhus. VEdste Søren Rasmussen præsiderede og bød alle de forsamlede velkommen. Han var glad ved at se saa mange Søskende samlede og haabede, at vi alle maatte høste Gavn af denne Konference. De forskellige Grensforstandere afgave derefter deres Rapporter fra Grenene, som følger: P. E. Andersen, Kristiania; Nikolai Andersen, Drammen; James P. Christensen, Tønsberg; Elmer S. Jørgensen, Larvik; Richard Andersen, Stien; James

Udersen, Arendal; Joseph Petersen, Gidsvold; Nicolai Miller, Frederikshald; Lars J. Halling, jun., Frederiksstad og Chas. J. Olsen fra Mosø. Præs. S. Rasmussen oplæste derpaa den samlede Rapport over hele Konferencen og udtalte sin Tilfredshed med det Arbejde, som var blevet udført i Grenene. Han havde besøgt alle disse undtagen en. Præs. J. M. Christensen sagde, at han var godt tilfreds med Rapporterne. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Morgen Kl. 10 holdtes en Søndagsstole-Konference. Præs. Søren Rasmussen udtalte sin Glæde ved igen at være samlet med Søndagsstolen, hvorefter Rapporterne fra Grenenes organiserede Søndagsstoler oplæstes af de præsiderende Funktionærer. Præs. Søren Rasmussen afgav den samlede Rapport, der viste, at der var 66 Funktionærer og 373 Elever, af hvilke 80 ikke tilhøre Kirken. Der var afholdt 190 Møder siden sidste Rapport. Dernæst blev et godt Program vel udført af Kristiania Søndagsstole. Broder P. S. Christianen, Bestyrer af Aarhus Søndagsstole, og Broder Victor E. Madsen, Bestyrer af Københavns Søndagsstole, gjorde nogle Bemærkninger. Præs. J. M. Christensen opmuntrede alle til at være flittige til at besøge Søndagsstolen og takkede Funktionærerne for deres gode Arbejde.

Mødet Kl. 3 Efterm. begyndte med Sang og Bøn. Ældsterne Joseph Petersen, James Udersen og P. E. Udersen bar kraftige Vidnesbyrd om Evangeliet. Præs. J. M. Christensen udtalte derefter sin Tilfredshed med at være en af dem, som havde annammet Evangeliet, og sin Glæde over at have Lejlighed til at bære sit Vidnesbyrd til sine Medmennesker. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 7 Aften fortsattes Konferencen. Efter Sang og Bøn forklarede Ældste Victor E. Madsen Evangeliets første Principper og bar sit Vidnesbyrd om Guddommeligheden af dette Værk. Præs. J. M. Christensen var den næste Taler. Han forklarede paa en interessant og letfattelig Maade, at Tro uden Gerninger er død; han sagde, at alle Mennesker maa udarbejde deres egen Frelse; Maaden var den samme nu som i Kristi Tid. Præs. Søren Rasmussen fremholdt derefter med klare og tydelige Ord, at Joseph Smith var en Mand, kaldet af Gud til at organisere hans Kirke her paa Jorden i Tidernes Fyldests Husholdning; han ønskede, at alle kunde lære „Mormonismen“ at kende; thi mange forkastede Lærdommen paa Grund af deres Uvidenhed om den. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mandag Formiddag den 16., Kl. 9¹/₂, blev der afholdt et Præstedømsmøde, hvori alle Missionærerene fik Lejlighed til at udtale deres Følelser og ligeledes afgive Rapport om det Arbejde, de havde udført siden sidste Konference. Den samlede Rapport viste, at i de sidste fire Maanedes var der udspreddt 40,424 Skrifter og 6,259 Bøger; 33,928 Huse vare besøgte, 5,915 evangeliste Samtaler havde fundet Sted og

446 Forsamlinger vare afholdte. 45 Personer vare blevne døbte og 8 Børn velsignede. Præs. J. M. Christensen udtalte sin Tilfredshed med Arbejdet, der var bleven udført, og gav Missionærerne mange gode Raad og Formaninger.

Al. 8^{1/2} Aften holdtes Grensmøde, hvor Nadveren blev uddelt blandt de Hellige. Præs. Søren Rasmussen forklarede Sakramentets Betydning og Hensigt og sagde, at vi skulle modtage det med rene Hænder, for at vi ikke skulle paadrage os nogen Forbandelse.

Præsident J. M. Christensen fremstod og foreslog, og det blev enstemmigt vedtaget at Eldste Søren Rasmussen løses fra at præsidere over Kristiania Konference for i en nær Fremtid at præsidere over den Skandinaviske Mission, og oplæste hans Beskikkelse til sidstnævnte Kalb fra de højere Autoriteter i Kirken. Eldsterne beskikkedes derefter til deres Arbejde som følger: Edward C. Ekman til Præsident og Jos. E. Mickelson til Sekretær over Kristiania Konference; i Kristiania Gren: Alma Varsen (Forstander), Otto E. Johnson, Alfred E. Nielsen og Haakon E. Namodt; Udr.: Ofterhausgade 27, Kristiania. I Drammens Gren: Nikolai Andersen (Forst.), Hans G. Johnsen, James Jensen og Nephí Hansen; Udr.: Tornegade 13, Drammen. I Tønsberg Gren: James B. Christensen (Forst.) og Orson J. Christensen; Udr.: Farmandsvejen 1, Tønsberg. I Larviks Gren: Elmer Jørgensen (Forst.) og Hyrum M. Christensen; Udr.: Dronningensgade 14, Larvik. I Frederikshalds Gren: Nicolai Miller (Forst.) og Chas. D. Petersen; Udr.: Strands Gaard, Frederikshald. I Skien Gren: Richard Andersen (Forst.), Peter M. Andersen, Henry Boulsen og Henry Olsen; Udr.: Arentz Gade 504, Skien. I Arendals Gren: James K. Olsen (Forst.) og Nephí Christensen; Udr.: Kolbjørnævig 152, Arendal. I Gidsvolds Gren: Rasmus Johnson (Forst.), Hans D. Sørensen og Wilford Jørgensen; Udr.: Bognmand Varsens Gaard, Hamar. I Moss Gren: Chas. J. Olsen (Forst.) og Henry Danielsen; Udr.: Skovgade 7 B., Moss. I Frederiksstads Gren: Lars J. Halling, jun. (Forst.) og Frank Torkelsen; Udr.: Appenesgade 15, Frederikstad. Præs. J. M. Christensen, Søren Rasmussen og Ed. C. Ekman gjorde nogle Bemærkninger og opmuntrede Missionærerne til at fortsætte med Iver og Flid i Arbejdet. Kirkens almindelige og lokale Autoriteter i de forskellige Organisationer vedtoges ved Afstemning til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Tirsdag Aften holdtes den kvindelige Hjælpeforenings Konference, hvori Rapporterne viste, at der i Konferencen er 6 Foreninger med 33 Funktionærer og 205 Medlemmer; de havde afholdt 217 Møder. Francis Jensen, Katrine Thompsen og Præs. J. M. Christensen gjorde nogle Bemærkninger, før Mødet sluttedes.

Onsdag Aften havde Missionærerne en god Tid sammen med de

Sellige, som trakterede med Chokolade og Kager; et interessant Program blev udført, og alle følte sig vel tilfredse.

Sangkoret, under Ledelse af Vældste Otto E. Johnson, gjorde meget til at oplive Møderne, og opmærksomme og glade Tilhørere fyldte Huset.
Jof. E. Midelsen, Skriver.

En Telefonavis.

For ikke lang Tid tilbage fik Hr. Edward Bellamy, Forfatteren af »Looking Backward«, den Gde, at der kunde tilbejbringes et System, hvorved man gennem Telefonen udsende og lade cirkulere Nyheder, Taler, Koncerter o. s. v. i de store Byer. Det var en dristig Tankeundfangelse og noget, der jo næsten syntes umuligt at realisere. Nu kan imidlertid Budapest, Ungarns Hovedstad, være stolt af at have virkeliggjort Bellamy's Drøm. „Hermondo“ eller Samtale-Telefonen i Budapest har et Betjeningspersonale af over 200 Personer, Afgang til mere end 15,000 af de fornemste Hjem i Byen og et Traadnet af henved 300 danske Mil. Abonnenterne paa denne besynderlige „Avis“ faa Meddelelser i deres Hjem om lokale og telegrafiske Nyheder; naar de om Aftenen nyde Hjemmets No, blive de underholdte af den bedste Musik, de bedste Taler eller anden Slags aandelig Udspredelse, som finder Sted i Byen; og de blive øjeblikkelig underrettede om vigtige Nyheder og Begivenheder, der pludselig foregaar.

Hr. W. G. Fitzgerald skriver i »Scientific American« desangaaende:
„Fra Kl. 8 om Morgenen til 10 om Aftenen ere otte højrostede Personer med klare vibrerende Stentorstemmer bestæftigede med at prædike eller udtale Hovedredaktørens Kopi mellem et Par kæmpestore Mikrofoner, hvis store Modtagere ere vendte mod hverandre. Nyhederne ere af alle Slags — Telegrammer fra fremmede Lande; Theaterkritik; Parlaments- og Børsmeddelelser; politiske Foredrag; Politis- og Retsforhandlinger; Bymarkedets Torvepriser; Uddrag fra Lokal- og Wienerpressen; Vejrets Udsigter; endelig Avertissementer.“

„Men „Hermondo“-Telefonen har et meget større Omfang, end dens almindelige Avis-Routine, som dens mærkværdige Indretning sætter den istand til at have. Medens Abonnenterne om Vinteraftenerne sidde ved Kaminen i deres Væseværrelser eller i Dagligstuerne, høre de paa bestemte Tider Koncerter, samt Operastrykker saavel fra det kejserlige som fra de municipale Theatre blive gengivne. Fremragende geistlige, Talere og Skuespillere prædike, tale eller fortælle Historier til store Mængder af Tilhørere, spredte overalt i den smukke By.“

„Subskribenterne høre endog Listen over fremmede tilreisende blive oplæst med den nøjagtigt angivne Tid, da de skulle optræde, og en fuld-

stændig Fortegnelse over forestaaende Yndlingsunderholdninger. Den rette Tid for Udsørelsen af etbvert nyt Stykke eller Nummer reguleres punktlig og bekendtgøres til Abonnenterne hver Morgen. Saaledes behøve de ikke at lytte til de Nyheder, som ikke komme dem ved eller ikke interessere dem; men de kunne altid stole paa, at de ere færdige til Uftapning paa det bestemte Klokket. "

„Den mest enestaaende Journal i Verden er uden Tvivl „Drej omkring“, som findes i Doktorernes og Tandlægernes Venteværelser, Barbersalonerne, Kafeerne og Restaurationerne og næsten hvor som helst Folk komme sammen for at vente paa noget. Da Journalens Vedligeholdelsesudgift er ubetydelig, er det klart, at dens Betjening er overordentlig billig. Enhver ny Subskribent betaler 8 Ore om Dagen for mundtlig at modtage i sit eget Hjem alle Verdens Nyheder foruden en Underholdning, som ellers vilde koste ham flere Kroner om Dagen.

Indsættelsen af Modtagelsesapparaterne i Husene er ikke forbunden med nogen Udgifter, og skulde en Abonnent ønske „Abisen“ standset, da kan det ske efter 4 Maanedes Prøve. Enhver Station er forsynet med en Modtager og to Par Hørerør, saa at Mand og Hustru, Broder og Søster eller et Par af Børnene kunne lytte samtidig, og Apparatet kan opstilles, hvor som helst Abonnenten ønsker det, ved Sengen, Sofaen, Skrivepulten, Kaminen eller i Studereværelset." Juvenile Instr.

Efteraarskonferencen i Trondhjem.

Lørdag Aften den 21. September begyndte Konferencen i Sokalet paa Gamle Kongevej 6. Tilstede vare Missionspræsident J. M. Christensen og Sekretær Victor E. Madsen fra København, 22 Missjonærer samt Missionsløstrene Anna C. Widtsøe og Petroline J. Gaarden.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præsident M. J. Benson ønskede alle velkommen og udtalte det Haab, at Konferencen maatte blive en kilde til Glæde og Opmuntring for alle, som overværede dens Møder. Rapporterne fra Grenene bleve afgivne af Forstanderne som følger:

Kristiansund Gren, P. Petersen; Bodø Gren, John J. Piepgrafs; Tromsø Gren, Niels Jensen og Trondhjems Gren af Præs. M. J. Benson. Af disse Rapporter fremgik det, at medens Stemningen mod os som et Folk er mere venlig og liberal, og mange af de Fordomme, som før have eksisteret mod os, ere ryddede af Vejen, saa er der dog megen Vigegyldighed blandt Folket angaaende alt, hvad der hedder Religion og i Særdeleshed med Hensyn til de Sidste-Dages Helliges Lære. Præsident Benson gav en samlet Oversigt over Konferencen og dens forskellige Grene, som han havde besøgt siden sidste Konferencen og fundet Tilstan-

den nogenlunde tilfredsstillende. Ældsterne Lewis C. Hemmingjen og Chr. Johnsen aflagde deres Bidnesbyrd, hvorefter Præsident J. M. Christensen talte om Guds Sidste-Dages Værk paa Jorden og opmuntrede alle til Trofasthed.

Søndag Formiddag afholdtes Søndagsstole-Konference, hvor Rapporter bleve oplæste fra Trondhjems og Narviks Skoler, og et kort Program udførtes af Medlemmerne af Trondhjems Skole.

Victor E. Madsen, Marion Mortensen, Alfred Hansen, Søster Widtsøe og Præsident J. M. Christensen talte opmuntrende Ord til de tilstedeværende.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Eftermiddag Kl. 4 og Aften Kl. 8 afholdtes Møder i Haandværks- og Industriforeningens Lokale, som var lejet for Anledningen. I Eftermiddagsmødet talte Ældste A. H. Andersen om Frelse formedelt Naade og Gerninger; Ældste Niels Jensen om Organisationen, som eksisterede i den oprindelige kristne Kirke; Ældste Victor E. Madsen om Frasaldet og Genoprettelsen, og Søster Gaarden tilføjede sit Bidnesbyrd. Til Afvæskling sang Ældste P. K. Nielsen en Solo.

Sang og Takfigelse.

I Aftenmødet talte, efter de sædvanlige Abningsceremonier, Ældste J. L. Hartvigsen om sand Omvendelse; M. J. Benson om Kristi første og anden Tilkommelse; Ældste B. E. Madsen sang „O, min Fader“, og Præs. J. M. Christensen talte om Joseph Smiths guddommelige Mission og aflagde et kraftigt Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes Præstedømsmøde, hvor Ældsterne aflagde Rapporter om deres personlige Arbejde og Oplevelser paa Missionsmarken. En samlet Rapport viste, at der siden sidste Konference var bleven udspreedt 16,521 Skrifter og 5,248 Bøger; 15,803 Fremmedes Huse vare besøgte; 2,907 evangeliske Samtaler; 114 Møder afholdte; 8 Personer døbte, 1 ordineret til Præstedømmet og 3 Børn velsignede. Opbyggende Ord bleve givne af Præs. Christensen, Ældste Madsen og Præs. Benson.

Mandag Aften afholdtes et Nadvermøde, hvor saavel Kirkens almindelige som Missionsens og Konferencens Autoriteter bleve foreslaede og ved Afstemning antagne til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Ældsterne bestiftedes derpaa til at virke i Konferencen som følger:

Som Præsident over Trondhjems Konference og Forstander for Trondhjems Gren Mathias J. Benson; Missionærer i Grenen: Marion Mortensen, L. C. Wall, Peter Peterson, A. L. Andersen, Robert Andersen og G. W. Christoffersen,

Kværaas Gren: Jacob L. Hartvigsen Forstander og N. P. Nielsen.

Kristiansfund Gren: Enoch Christoffersen Forstander og Rolf E. Wold.

Bodø Gren: John J. Piepgrafs Forstander, og P. K. Nielsen, A. S. Andersen, Joseph Christensen, Chr. Johnsen og Alfred Hansen. Tromsø Gren: A. E. de Lange, Forstander, Willard Steffensen og L. P. Henriksen.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

I Kvindeforeningens Konference Tirsdag Aften bleve Rapporter afgivne fra Foreningerne og opmuntrende Bemærkninger gjorte af Søstrene og Brødrene, som vare tilstede.

Efter Mødet, der sluttedes med Sang og Takvigelse, holdtes en festlig Sammenkomst ved hvilken de tilstedeværende tilbragte en hyggelig Aften sammen med hverandre.

Wise Ytringer.

Hvis du har store Talenter, vil Driftighed forbedre dem, og hvis dine Evner kun ere middelmaadige, da vil Arbejdsomhed erstatte det manglende.

Samuel Smiles.

Det er ved at modarbejde vore Lidenskaber, at vi ville finde den sande Hjærtfred, og ikke ved at blive deres Slaver.

Thomas Kempis.

Vor største Opgave i Livet bestaar ikke i at se hen til det, som i Afstanden er skjult og dunkelt, men i at udføre det, som ligger klart forhaanden.

Carlyle.

Det er kun, naar vi lader Tanken dvæle ved store og gode Ting, at vi begynde at elske dem; men naar vi elske dem, længes vi efter dem og tilskyndes derved til at opsoge dem, og det er kun ved at gøre dette, at vi komme i Besiddelse af dem og gennem Livet erfare deres Skønhed og Velsignelse.

Henry van Dyke.

En Persons Sjæleanger der er forvandlet til Mildhed — Estergivenhed, ledsaget af taalmodige Smil — er en Omvendelse, som ikke bliver ufugtbar i at frembringe en aandelig Brydelse, og en Fejl eller Skrøbelighed, som han har overbundet, kan ikke mere skade ham eller hans Omgivelser.

Waterlinf.

For at kunne vinde og beholde en Ven, maa vi absolut rette os efter hans ideale Synspunkter, og vor Elskværdighed mod ham vil bewirke, at han til Gengæld gør det samme mod os; hver af dem tror, at den anden har Ret til sit Ideal. Overalt i vore bedste Vennekredse er det denne Idealisering, som giver Kærligheden sin Skønhed, og som har en saadan Indflydelse paa Karaktererne.

W. C. Gennett.

En Mand er ikke middelmaadig, naar han har rigelig af sund Fornuft og gode Følelser.

Joubert.

Bad ingen Fornøjelse friste dig, ingen Gunst loffe dig, ingen Uer-gerrighed fordærve dig, intet Eksempel faa Dveerhaand, ingen Overta-lelse bevæge dig til at gøre det, som du ved er slet og ondt; da vil du altid være glad og tilfreds, thi en god Samvittighed er en vedva-rende Julefest.

Benjamin Franklin.

Enhver Mand har to Opdragelser, den, som er ham given, og den, som han erhverver sig selv. Af de to Slags er den sidstævnte i højeste Grad prisværdig; thi i Sandhed, det værdifuldeste af det, som en Mand burde besidde, maa han selv besejre og tilegne sig.

Synman.

Venlige Ord og Blikke.

Solens Straaler smelter Klippens Sne og Is.
 Kærligheden smelter Hjærtet til Guds Pris.
 Venlig Tale styrker som en Sundhedsdrik;
 Næstens Byrde lettes ved hvert venligt Blik.

Tankesprog. Ordet er et Sædeforn. Man faar ikke et Korn for blot at høste eet Korn, men et helt Afs, og ingen har nogensinde beklaget sig over, at Afsket var for rigt.

— Udmærkede Mænd ere alle Sønner af deres Mødre.

— Naar man har smagt det bitre, bliver man en Mand.

Indhold:

Guds Regering.....	289	Forslyttelse	297
Behagelige Minder	294	Dødsfald	297
Guds Værks Fremgang i England	295	Efteraarskonferencen i Kristiania .	297
Tankesprog	295, 304	En Telefonavis	300
Redaktionelt:		Efteraarskonferencen i Trondhjem	301
De levende og de døde	296	Vise Ytringer	303
Afløsning	297	Venlige Ord og Blikke	304

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).